

1.2.1081 Dům kupuje elf Haakon Helmgard
Haakon je rozmáznut skalním trollem
10.12.1081 Dům kupuje Swen Dolbich
06.07.1082 Swen je zastřelen elfem

Z výše uvedeného seznamu je myslím zjevné, proč píši tento dopis. Domnívám se, že Worrel, kterého zjevně od jeho příchodu do družiny fascinovala ta nejtemnější zákoutí magického umění, se při svém odchodu na jih pokusil svůj čerstvě dokončený dům zabezpečit. Zřejmě vyvolal pomocí temné alfhemské magie nějakého pavoučího démona. Jak je známo ostrovní elfové nemívají zábrany a celkově je jejich morální profil nesrovnatelně horší než vysoký standard elfů v Říši. Worell byl na výpravě zabit elfím vojákem. Démon se pak začal mstít každému, kdo si Skallu koupil. Nejdřív použil pavouky, kteří v rozmezí devíti měsíců zabili oba další majitele – Jakuba Pozlátka a Mila Pelíška. Dalším majitelem se stal alfhemský elf Haakon, kterého vzápětí rozmáznul obr. Poslední tragickou událostí se Skallou spojenou je zatím smrt Swena Dolbicha, kterého odstřelil otráveným šípem elf Naříkač. Tady se elfí element dokonce spojil s jedem, který odkazuje na pavouky. Jak potvrzují vzpomínky pamětníků, všechny tyto útoky přišly náhle a dotyční vůbec neměli šanci uniknout.

Nejsem jediný, kdo má o Skalle podobné mínění, o čemž koneckonců hovoří reakce družiníků ve chvíli, kdy jsi prodej dražby navrhnul. Ač jsem se schválně do debaty nezapořil, tak nejeden mluvil o prokletém domě. A když jsem se jednou zeptal Al-Rahema, jestli by ji nechtěl koupit, tak odpověděl, proč bych si kupoval prokletý dům?

Sám uvažuji o stavbě domu a založení rodiny ve Vaší krásné obci, ale dokud se v ní budou pohybovat vražední démoni, tak si to dvakrát rozmyslím. Tento dopis jsem začal psát hned po našem návratu ze západního kontinentu a chtěl jsem tě v něm požádat, abys prokletý dům zbořil. Stalo se, ale něco co by mě ve snu nenapadlo, našel se další bláhový dobrodruh, který neodolal jeho ladným tvarům. Tím možnost zboření padla, ale stejně bych tě rád požádal o povolání zkušeného vymítače z královského města, který by alespoň do celé záležitosti vnesl jasno.

S úctou

Skyreš Měchuřina
U Hrocha, Liscannor 16. 7. 1083

Milý Skyreši!

Milý Skyreši!

Děkuji ti za krásně zpracovaný výčet událostí ohledně skally z posledních let i za tvůj rozbor jejich příčin. Mám radost, že tvá snaha pramenila ze zájmu o blaho obce a jejích obyvatel. Věř, že i já sám jsem byl toho názoru, že bude nejlepší dům s tak špatnou pověstí prostě strhnout, a půdu důkladně posypat solí. V tomto smyslu jsem vyhlásil, že je skalla volná a očekával, že od ní budou všichni dávat ruce pryč, tak, jako Al Rahem. K mému úžasu se však budovy ujal Zoltar a hodlá ji využívat. Jsem toho názoru, že každý jest strůjcem svého štěstí a jsem si také vědom, že je-li někdo v obci, kdo má zkušenosti s démony a temnými silami obecně, je to právě Zemikosa. Je tedy nej kvalifikovanějším k tomu, aby se s prokletím onoho domu vypořádal, a dost možná (ale to je jen moje domněnka) budovu zakoupil PRÁVĚ PROTO, že je prolezlá démony, kletbami a jiným neřádstvem. Nad tím, k čemu mu to bude, se neodvažuji vůbec uvažovat, ale nehodlám mu zasahovat do jeho záměrů, pokud nebudou ohrožovat zbytek obce.

Jelikož jsem z tvého listu zaznamenal touhu po vlastním bydlení, mohu ti doporučit, aby ses obrátil na rodinu Peškových. V jejich majetku je i nyní opuštěné hrázdné stavení čp.8, shodou okolností přímo naproti zmíněné skalle. Tento dům je stavěný podle hobiťích měřítek a mohl by ti vyhovovat. Také v majetku Moskytových je momentálně nevyužívaný dům, čp.26. Ten je ovšem poněkud větší. Zkus se obrátit na obě zmíněné rodiny, jestli by nebyly ochotny ti nemovitosti odprodat, případně pronajmout.

Měj se dobře

Bolbuch, starosta

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jorchen Kierke*

LYŠKÁNORA 97

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Poradostiny 1083 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Starostenské novinky * O strýci * Kniha vo jabkách * Griffin *
* Skalla * Milý Skyreši! *

Motta tohoto čísla

„...Zásadně protestuju proti tomu, že všichni zasvěceně mlčíme. Je to naopak, alespoň já mlčím velmi nezasvěceně...“

Skyreš Měchuřina

„...Proč nemůžeme aspoň jednou říct pravdu? Jako že nás napadli první?...“

Jonas Wreda

„...Co byste chtěli!? Místní lihovarník pojmenoval dceru Panča!...“

Otakáro Vesta

Starostenské novinky

Ač se to zdá, že poslední novinky vyšly už před drahnou dobou, opak je pravdou. Přesto však došlo k několika událostem, o nichž je třeba učinit záznam.

Z výpravy do zámořských krajín se nevrátil Swen Dolbich. Padl smrtí hrdiny a jeho tělo nebylo pohřbeno. Byl dobrým družiníkem a budeme jej postrádat.

V rodině Jorchena Kierkeho došlo v létě ke dvěma tragédiím. Poté, co už dříve v obci vešlo ve známost, že těhotná paní Kirke-Malá přišla o svoje nenarozené dítě, strčil si maličký Doren do pusy marmeládový koláček i s vosou, co na něm seděla. Ta jej bodla do pusy a krku tak nešťastně, že se nebožátko udusilo. Stalo se tak 15.10.. Na obec dolehla tíha smutku, kterou nemohl zahnat ani návrat dobrodruhů, ke kterému došlo hned následujícího dne.

Al-Rahem se z výpravy, kterou vedl, vrátil značně otřesen. Je melancholický, vypadá strhaně a nevylučuje, že na další výpravu nevyrazí.

Jorchen, zřejmě i pod tíhou ran, které postihly jeho rodinu, složil funkci obecního rybníkáře. Novým rybníkářem byl ustanoven Vilda Pešek, který alespoň bude, jako hlavní znečišťovatel toků v okolí, zodpovědný za celé vodní hospodářství. Byl mu vyplacen příspěvek na rok 1082 ve výši 500 zlatých a od Vildy budu chtít vidět vyúčtování, že byly utráceny řádně, nikoli do vybavení jeho pivovarny. Ohledně toho bych rád zmínil, že hostinec U Hrocha dováží stále, pokud vím, raději pivo z Nurnu.

Do obce přišel s družinou výrostek Zifnab Lenthana, kterého odkojila řeka protékající Morochem, městem vyvrhelů. Vzhledem k tomu, že se s družinou snažil spolupracovat a být nápomocen, nechal jej vůdce Al-Rahem dojet až do Liscannoru, kde mu před dělením kořisti a dražbou dokonce udělil statut družiníka. Zifnab se prozatím ubytoval u Al-Rahema, ale ještě si dvakrát rozmyslím, než jeho povolení k pobytu změním na občanství. Přeci jen, je to morošán. Zifnab také projevil zájem navštěvovat školu, byť svým věkem i vzrůstem už poněkud přechuhuje nad ostatní ve školních škamnách. Snad nebude mít jeho přítomnost neblahý vliv na ostatní žactvo.

Podzim, který byl na události v obci bohatý, přinesl též smutnou novinu o úmrtí řídícího školy. Griffin Linfalas vedl liscannorskou jednotřídku od roku 1069, ale už předtím, od roku 1053, byl učitelem tělopružby. O jeho oblíbenosti mezi žactvem nejsou žádné zprávy, ale od doby, kdy začal být řídícím školy, se žákům v průměru značně zlepšil prospěch. Snad to vyplývalo z jeho povahy, byl elfem mírným a nekonfliktním. Před započatím učitelské kariéry se účastnil mnoha památných

Takže ale zlobí. Zlobí je něco jako kroll, napůl jako já, říkali Nurni, co to už někde viděli. A tady barbaři už vůbec nemluvili po našem, ale po jejich, bylo to jak chrčení, ale měli s sebou jednoho, co sice nerad, ale vobčas něco i přeložil. Takže chtěli dary a dostali je, ponivač nikdo se práť nechtěl, to je jasný. A po poledni už sami v pláních narazili jsme na vobrovský krávy, tak Dolbich Swen pro dnešek další cestu zapích. A byl lov a stahování a porcování a pečení. Večer byl dobrej a hojněj.

A ráno zase dál, už to pár dnů bylo úmorný dost hodně, až jsem si říkal, co že to tady vůbec vlastně dělám a proč jsem se semka prsk. Ale to vim moc dobře, že jsem se semka prsk kvůlivá Wyndredce, teda ohledem ní, ponivač vo prachy tady jde především. Ale že to bude takhle hrozný, to jsem tenkrát doma netušil a asi ani Wyndred, ponivač kdybysme voba tušili, asi bysme zvostali u těch jablek. A kdyby to tušil aspoň jeden z nás, asi by to taky skončilo u těch jablek. Jenomže ohledem toho, že nikdo netušil, u jablek to neskončilo a já jsem teďkonc prsklej tady v tý hrůze. A furt ty pláně celej den a pak ta mlha, mlha jak mlíko, co se linula vod severního východu. Tam někde musí bejt hřezno tej mlhy, a to teda hřezno fakt vobrovský. Nejspíš ta Krysí bažina, co leží mezi náma a pašangačiovou zemí bohů, ta bažina, co je načmarorysaná v mapě Dolbicha Swena.

A pak další den, to už vopravdu v bažinách. Nurni jak husy za Dolbichem Swenem, mokro a bláto, slatiště a rumiště a mokřadiště, prostě plno hnusnejch věcí nesmyslně dohromady, no hrůza, už ani neřeším, kam šlapu. A hlavně po čem a v čem. A taky hledáme nějaký jmelí a lišejník, vůbec netuším proč, asi kvůlivá někomu, kdo po takovejch bejlinách prahne. Zemikosa Zoltar. Ten prahne po čemkoli, co by moh mít. Po polodnu štrádování po bažinách, kdy už každěj měl toho bahna plný zuby, rozhod vojvoda Dolbich Swen skrze Haakona Jednovokýho najít aspoň trochu suchej plac a rozbít ležení. Bylo těžký vůbec najít dost souchotin, aby bylo možný zapálit voheň a udržet ho do rána. Ale navečír už bylo všechno jak má bejt. Byl jsem strašně unavenej. Tak strašně unavenej, že jsem se slík a zalez do houní. Ještě předtím jsem zalít myšlenkou k Wyndred a uložil svý věci do jedinýho sucha, který mi zbylo ohledem těch bažin, a teda do navhlýho sucha v báglu. A ohledem tý blátivý a vlhký noce přede mnou jsem pomyslel eště na to, že musím vydržet. Vydržet kvůlivá těm třem věcem, co chci nebo co chci, páč Wyndred chce. Takže musím vydržet, abysme si vydobyl méno a peníze. A naučil se bít jako tata. To teda hlavně. Takže úvaha. Dobrou

noc.

Griffin

Nalezeno v obecní strouze

Začal nový školní rok a, bohům žel, řídící školy Griffin Linfalas už výuku nikdy nepovede. To, že učitel zemřel zároveň se začátkem školy na srdeční selhání, nemůže být náhoda. Souher mnoha dalších okolností je tolik, že z nich jasně jako stopa v písku vystupuje smutný příběh o dvou rodinách, navzájem spřízněných velkým mužem Liscannorské historie. Rodinách, které žijí z bohatého majetku, nahromaděného dnes již mrtvými muži; rodinách, jejichž členové nemají žádnou motivaci, žádné zaměstnání, žádné potřeby starat se. Rodinách, které by jako sůl potřebovaly rozvázné muže. Jenže ti mužové jsou dávno mrtví. Členové těch rodin nejsou zlí - jsou čestní a poctiví, jsou to vážení občané. To jen čas a zahálka a malichernost semlely události tak, že vše skončilo tak nešťastně.

Aby si člověk uvědomil všechny souvislosti a příčiny smutného konce řídícího Griffina, je nutné se ohlédnout nazpět do školního roku 1074/1075. Tehdy k Moskytovic dvojčatům Thirien, Dolianě a mladšímu Krochtovi nastupuje do školy dcera řídícího. Obě Moskytovic děvčata, která až dosud měla za terč svých dětských špílců mladšího bratra, dostávají náhle nové impulsy v podobě Sylwany. Přirozené dětské soupeření přerůstá v nezdravou řevnivost. Dvojčata jsou ve výuce více než zdatná, známkami Sylwanu předstihují. Ale podezíravost na nadřžování a protěžování tam neustále je. Sylwana ztrácí jakékoli přirozené dětské přátele. Její sestra je už ve věku, kdy je skoro pozdě na poohlžení se po nápadnících, ta jí pomocná být nemůže. Tak plynou léta výuky, kdy se Griffin svou osvědčenou učitelskou autoritou a umem snaží stírat bujnost dětských myslí. Domnívá se, že se to všechno nějak srovná. Skutečně se zdá, že děti z toho vyrostou. Celá tahle situace zdánlivě vrcholí a uzavírá se roku 1077, kdy obě dvojčata končí docházku. Thirien, která je jinak s prospěchem výborná (a je na to až nekriticky pyšná), dostává bajli z tělopružby. Toto "rozloučení" s řídícím školy bere pochopitelně jako schválnost a nespravedlnost, jako potvrzení toho, že řídící si na ni zasedl, neboť ona je přece lepší než ta pitomá elfka. Jenomže někdo je dcerou řídícího, že. Tohle v Thirien už zůstane, pocit křivdy a nesplacených účtů. Dát někomu sardel z tělopružby na závěr! Copak ona může za to, že je

těch, co si knihu koupějí, aby vypadali. I když třebaš vůbec neumějí číst. To říkal Vachrt a Vachrtovi věřim. Vachrt je zběhlej, i když neumí číst ani psát, to nevadí. Vachrt ví hodně vo životě. A hlavně není hovád jako já, aby si splet hada s někým, kdo had není. Kdo je někdo úplně jinej, ale teda vůbec né had. Takže vlastně hovád nakonec jsem. Jsem se to píše, ale říká se sem. Sem je moc krátký. Jsem je to totiž knižně, i když to vypadá divnějc než sem. Divnějc to vypadá mně, ale Vachrtovi totiž věřim, ponivač ví hodně. Ale vo tom pozdějc. Tak jsem se teda rozhod, že napíšu knihu. Rozhod jsem se, že napíšu knihu vo jabkách, ponivač jabka sou věci, vo kerejch teda hodně vim. A ví vo nich hodně Wyndred, může mi pomoct. Kdo je Wyndred, to vám řeknu pozdějc. Vachrtovi se to moc nezdálo, ale řek, ať hlavně něco napíšu a pak mu to přečtu. A von pak řekne, jestli by to nějakej hovád koupil a tak. Nebo i někdo jinej. Řek jsem Vachrtovi, že s tím souhlasim, že teda jo.

Kniha vo jabkách

Máme doma jabka. Rostou na stromech. Na podzim je sundáme ze stromů a dáme je do sklepa. Buď do police nebo do beden, hlavně né na zem. Na zemi by shnily ohledem toho, že je vlhká. Ve sklepe je tma a chladno. Jabka se tam sesychají, ale tam vydržíjí velmi dlouho. Cvrklý jabka jsou sladký eště víc než necvrklý. Takže lepší. Jabka prodáváme lidem kvůliva živobyті. Hadum i nehadum. Vobčas se někdo najde. Z jabků se daj totiž dělat různý dobrý věci. Já mám rád jabka. Menuju se Rhynn. Né Rhynn jako Ryn, ale Rhynn jako Rhynn. Je to hrozně složitý skrzeva tu slepeninu písmen, ale má to svůj důvod. Rhynn je vod slova Rhynar. To druhý N se tam dostalo nevimjak. Asi aby to vypadalo dobře. Rhynar je řeka v hodně daleký zemi, kde jsem nikdá nebyl. Byla tam ale moje mama, která se tam narodila, a když byla velká, našel jí tam můj tata. Moje mama byla lidka a muj tata kroll. Takže hodně velkéj a nevhrožený. Byl chrabrý. Jmenoval se Jacob Rugorský, ale říkali mu Chrabrý. Protože vopravdu byl. Přisahám. Moje mama se jmenovala Rollanda. S dvěma L, aby vypadala. A to vona teda vypadala. Bydlila v Rhyderu, to je město. Město leží na břehu Rhynar, to je ta řeka, co se podle ní jmenuju. Přes Rhynar tam vede most. Kamenný. Říkají kvůliva tomu mu taky Kamenný. A vo ten most jde, kvůliva němu jsem se vlastně pozdějc narodil. A vo ten most šlo hlavně tenkrát, vo ten most se vedla bitva a můj tata do tý bitvy vběh a stal se hrdinou. Von už byl teda předtím, ale tady uplně. Hrdina. A lidi jásali a tata se stal hrdinou města a jedna pani mu skočila kolem krku a

to byla moje mama. Takže tak. Tata si mamu vedved dom a potom jsem se narodil. Takže z lásky. Dali mi jméno Rhynn kvůliva tomu, co jsem tady napsal nahůře, kvůliva hlavně tomu, aby se na to nezapomnělo. Na počest těch věcí. No a to je všechno. Pak se narodil brácha Eriadann. Taky má druhý N. Pak umřel tata, Eriadann ho vlastně nezažil. Pak přišel do vesnice strejc Lynhaard, kterej vlastně nebyl muj pravej strejc, ale strejc mýho taty. Takže muj prastrejc. Lynhaard se čte Linhárt, prostě tak to je, nedá se s tím nic dělat. Prastrejc si vzal Wenoru, co byla pani kudůk. Ta pěstovala jabka a žila v mým teď domě. Tenkrát to byl dům hodně malej. Prastrejc dům přestavěl, že ho úplně zbořil. Přestavěl ho na dům hodně velkéj, protože byl dost bohatej. Potom časem už byl ten dům trochu menší, ale furt eště dost velkéj. Říká se mu Hrad. Hrady stojí ve vesnici dva, a ještě jeden zámek, ale tam žijou jiný. Lynhaard měl dva caparty. Haarduna a Wyndred. Haardun je teďkonc hrobník a bydlí jinde. Bydlí tam, co bych bydlel já, kdyby mě mama nevyhodila, a kde bych bydlel, kdybych si nevzal Wyndred. Mama mě vyhodila, protože jsem si vzal Wyndred a vyhodil Haarduna z mýho teďka domu. To už byl mrtvej Lynhaard a Wenora taky. Vlastně i muj brácha. Aspoň mám za to. Wyndred je totiž hezká a je to moje teta. Vlastně prateta. I když si tím vůbec nejsem jistej a je mi to jedno. Mám Wyndred rád. Moje mama už je taky mrtvá, leží na hřbitově. Pohřbil jí Haardun, já jsem tam nebyl. Moje mama mi vůbec nic nevodkázala. Prostě nic. Já jsem neměl nikdy nic, jenom Wyndred. A když jsem měl Wyndred, neměl jsem už vůbec nic z toho, co jsem měl předtím. Musil jsem pracovat. Pracoval jsem u Pařáta jako vyhazovač. Byl jsem dobrej vyhazovač. Vyhazovali jsme vožralý, co dělali neplechu. Když nám řekli. Říkali jsme těm opilejm úžovky. Taky hadi. Hadi asi víc. Hadi, co se plazejí. Hlavně vožralý. Ale i jinak. Zbitý potom třebaš. Vyhazoval jsem teda hady a byl jsem dobrej. A Pařát má dobrý méno. Byl jsem dobrej vyhazovač až doteď. Teďkonc už nejsem. Poplet jsem si hada. To se může stát, ale stát se to nemá, hlavně když má hospoda méno. Mně se to stalo, takže už nejsem vyhazovač. Zvostala mi Wyndred a jabka. To je dost, ale taky ne. Jak se to teda veme.

Další začátek

Vachrt mi řek, že tohle by nečet ani hovád, ani takovej, kerej neumí číst. A rozhodně by si takovou knihu žádněj hovád nekoupil, protože to vlastně ani není kniha. Vachrt řek, že kniha může bej všechno možný, ale hlavně musí bejt tustá. A jestli prej chci napsat knihu, tak to mám udělat pořádně.

A tydle barbaři teda netetovaný a vzađu za nima jasně že šaman. Podporovač. Haakon Jednovokey se je snažil ukecat a udarovat, ale ten šaman něco šept jejich náčelníkovi, a ten že musíme ject s nima do jejich vesnice, a to hned. A než se Nurni stihli vyjukat, byly vobklopený těma barbařima ze všech stran. Takže se jelo, nic jinýho stejně nešlo dělat, a jelo se tři hodiny nejmiň a sešeřilo se.

Vesnice, špinavá díra, na vohni ovce ale voňavá, na nějakým vohni ve středu, kolem dokola ten národ posedanej. A my mezi něma nakonec a že šaman řekne, co se vlastně děje. Šaman teda nakonec přišel, už vobřadně voháklee, teprvá ted' až bylo vidět že je starej a shrbeněj, s takovým pytlíkem v rukou, asi s bylinama. A hodil ty byliny do vohně a začly se dít věci, sice postupně pomalu, ale věci to teda byly. Starej začal mlít něco vo tom, že ví, proč jsme tady, proč Nurni teda přišli, a že s náma souhlasí. Ten národ bručel, že teda souhlasejí taky. Někerý mladší šamani prej jsou hodně dogmatický a odmítli se přizpůsobit, co von teda ne. Ohledem toho, že je starej. Ale ty mladý dogmy odmítali tydle nový způsoby, udržovali zvyky a nehodlali je měnit. Tak takhle nějak blábolil ten starej muž a nacpal fajku a rozdejmal jí ještě docela mocnym dychem a poslal tu čmoudící věc dokola. Voslintali jí nakonec všichni, a taky Nurni, jenom Dolbich Swenn a Haakon s jedním vokem, tuším, né. Jenomže já teda jo a ještě porád nevím, jestli jsem to měl dělat. Ponivač za našima žádama se vynořila brána z kamene a vodevěřela se. A mě to tam teda táhlo a jasně že i jiný, takže jsme vstali a šli tam. A za tou bránou byla krajina a hlavně že den. Rostla tam modrá tráva, divně šustila, a my hupsali volně rozptýlený tou modrou trávou a civěli na jasně rudý ptáky, co se tam komíhali jak zářivý muchy. A byl tam taky múmak, celej bezchlupej a krásně voblečeněj do červeno-oranžovo-zlatý čabraky a přes hlavu měl múmačí čepici, takovou kapucku jako. A kejv vlídně chobotem ten tvor, ta bytosť barevná, a řek vítejte. Řek vítejte, už dlouho jsem neviděl takový bytosť. Bytosť, to jsme teda byli, to jo, ale von teda víc. Jmenoval se Saarnanta. Což bylo složitý jak sám život. A řek ten bytosť, ať si dřepnem do trávy a položíme dvě votázky. Von dá dvě odpovědi, jedna bude pravdivá a jedna né. Ale kerá je kerá, to si budeme musít přebrat sami, vod toho von tu totiž neni. To na mě bylo moc, a myslím, že i na další Nurny. A hlavně, byli jsme tu bez vojvody a jeho příkazníka, bez dvouch chlapů, kerý za něco stáli.

Jenomže pak v tom nastalým trapným tichu, co nastalo ohledem toho, že každěj mlčel a čuměl jak tele na zlatý vrata, někdo nakonec

promluvil. Kdo to byl, to nevím, ponivač jsem byl vyplesklej fakt hodně moc, ale prostě tak to bylo. Někdo se teda zeptal, že kdo vlastně ubližuje těm bohům a že jak je můžeme zničit. Teda ty, co těm bohům ubližujou, né ty bohy. A Saarnanta jenom tak kejv smutně chobotem a bylo jasný, že dumá. A pak vodpověděl ten slon, že bohům ubližujou bytosť z podsvětí, teda ze sfér jakějchsi temnejch. A zničit? Jde je prej zničit, ale nejde je zničit ke vstupu na tendle svět. No, vodpověď jako noha, řek bych, vodpověď jako saarnantí hňápa. Nebyl jsem z toho moudřej teda vůbec a asi ani Nurni, a asi ani ten Saarnanta nakonec, ponivač se zdvih a hnul a něco zatroubil na rozloučenou, něco v tom smyslu, že né vždycky ta nejkrásnější cesta je ta nejkratší. Což byl teda kec nakonec. A najednou zmizel a my, Nurni, jsme se rozešli každěj na jinou stranou tou modrou trávou. Každěj prostě za svým nosem, ponivač to tak cejtíl, ponivač prostě úvaha, ponivač to na všechny strany bylo stejný a nebyl tu vojvoda ani příkazník, ale pak Zemikosa Zoltar zavolal, že v tý modrý trávě vobjevil vydusanou stezku, co vede k horám. A fakt najednou tam v dálce byly skály, celý fialový, a tak se Nurni zase slezli do jednoho chumlu a alou k horám. No a to teda bylo. Tasil jsem meč, a ten meč najednou nebyl rezavej jako dřív, ale byl celej zelenkavej, jako když pochčiješ měď.

Fialový skály a Pašangači

No a pak jsme se teda škrábali do těch skal a to teda bylo. Furt strmější a strmější, a furt nahoru. Uklouz jsem několikrát a nabil si hubu strašlivě, někoho jsem přitom vošklivě přimáčk, ale dólu už to nešlo, možná to i bylo zakázaný. Byli jsme v mrakách a Nurni postupně v těch mrakách mizeli, až jsem tam nakonec zvostal dočista sám zkrvlej jak ta řeka. Krev ze mě cákala a já věděl, že musím, ale že asi chcípnu, risk jsem poslední pokus a vono to hák vyšlo, ani nevím sám. Se staženým zadkem a duší už skoro na jazyku, aby se už už vypustila mezi ty červený ptáky, jsem stanul nahófe mezi svejma. A jak jsem ještě lez na tem vrchol, prosvištěl kolem Zlotě Korman, slítnul z tý vejšky a rozbil se, ale žil. Pak znova rána a klení, ale nakonec hák zasejc vypšouk nahóru, nevím jak, asi kouzlem jakýms. I muj učitel byl potlučeněj, Gudlág Feliks, bylo to fakt krvavý, ten vejlet. A úplně z takovýho šutráku se vozvalo, ajť deme až nahóru, že to teda stojí za to. Byli jsme už nad mrakama a dost teda divný bylo, že ty mraky na druhý straně pod náma nebyly, nebyly tam nikde a bylo vidět daleko. A tam na druhý straně v údolí hodně hluboko dóle jakějsi strůdl bytosť černejch a velkejch bytosť u cesty. A byla vidět i ta brána, co jsme skrzevá ní prošli sem do těch

Jenomže do toho jarnu jednavosumdesát se staly eště nějaký událostě, ne že moc důležitý, ale možná i jo. Panimáma fiditele-učitele školy, co stojí tady ve vsi a co jsem do ní nikdy nechodil, ponivač když jí postavili, tak jsem byl sice ještě malej, ale už moc velkej, tak ta žena jeho, žena Linfalase Griffina, tak ta ženská umřela. Taky neměli čím doma topit, jako my s Wyndred, asi. Takže smutná věc. Na pohřeb jsem nešel, ponivač jsem se porád trochu styděl a taky ponivač nemělo bejt moc lidí a ponivač hrobník je von. Totiž Haardun. Ale ptal jsem se, to jo. Pohřbili tu nebožku do země na krchově a měla prej krásnej pohřeb, ponivač tam promlouval Dědek. Starosta. Proč to vim, protože Bolbuch se u nás zastavil na skok a ptal se, jestli náhodou nejsem ve vsi hrobník. Řek jsem mu, že ne, že jsem bez stálýho zaměstnání a že jsem předtím pracoval u Pařáta ohledně vyhazování. Takže hrobník ne, ale Haardun, muj nevímco, ale asi bratranec nebo něco na ten způsob, ten že hrobník je. A tím návštěva skončila, protože Haardun je mi ukradeněj. Kvůliiva mojí mamě ukradeněj. Ale Wyndred ukradeněj neni, aspoň myslím. Wyndred je totiž jeho ségra. To už musíte vědět.

No a pak byl ten jarn

No a pak byl ten jarn, asi tak půlka. Sněhy už vopadly a pupence na těch jablůnkách za domem, co nám dávají první poslední, nality až haňba. A přišel ten slavněj den, co měl bejt Bolbuch potvrzeněj nebo vyhozeněj, ale hlavně voslavenej kvůliiva tem jeho dožitejm sto. Narozedniny Storočiny. Wyndred mě vyhnala z pelechu hnedko zrána a připravila mi na pelest vohoz, co nosím jenom na svadby a na pohřby, pohřbů bylo víc, svadeb teda miň, ponivač na svadby mě nezvou. Kromě tý mojí s Wyndred, a to bylo tenkrát dost tajný a dost nakvap. Ale pohřby, to jo, na pár jsem teda byl, každou chvíli tady někoho dávají do země, ať už s tělem nebo bez. Mám to dycky vod Wyndred, co to má vod Haarduna z první ruky. Haardun je tady totiž hrobník, takže i když je to bilbec, tak to skrzeva mojí ženu vim. A tam teda chodím, když mám čas, protože pohřeb je většinou spjatěj s nějakým gáblíkem zadarmo. A času ted'ka mám hodně, když jsem bez stálýho zaměstnání. Jo, kde jsem to přestal. Vohoz. Vohoz jsem měl teda pěkněj, ale nerv mi hrál jak gusle.

A tak jsem skous, až jsem pocejtil chuť vlastní krve, a překročil práh u Hrochů, prolez zárubní a slušně pozdravil. A pak už to, musím říct, šlo samo, vlastně jsem nemusel nic dělat. Hned se na mně nalepil Zemikosa Zoltar a jen co jsem vykotal

jméno, nemusil jsem říkat nic. Všechno už říkal von a porád mluvil a mluvil a plácal mě po zádech. A když se mě někdo na něco zeptal, stih jsem říct jen Nó a zbytek za mě dopověděl von. Takovej von byl, a lidi na něj evidentně dost dali. A eště mi dal práci za docela dost peněz mu naštipat dříví. Pláclí jsme si a byl jsem teda hodně dost šťastnej, že bude Wyndred ráda, až ji todle řeknu, že budu haur, zas jednou, a že se snad všechno vobráti na lepší časy. A pak byla ta volba starosty, ale Bolbucha nevyhodili, ale potvrdili, ponivač asi to tak je, že je vážně dobrej v tom, co dělá. Myslím, že je to jasný, takovýho druhýho dědu všech je asi hodně těžký najít, pokád vůbec. A potom byla ta voslava, pivo bylo zadarmo, tak jsem se z celý tý radostě dost rychle vožral, no vlastně dost hodně rychle. Wyndred potom nebyla moc ráda, ale nakonec vlastně byla. A seznámil jsem se tam s Feliksem, co si říká Gudlág a co je kroll jako řemen. A ten řek, že mě bude učit. Jako mlátit učit. Takže Wyndred byla ráda podruhý, ponivač to vypadalo, že se k těm Nurnům nakonec možná skrze toho Gudlága Felikse vecpu a ponivač to byl Wyndredčin nápad s těma Nurnama. Wyndredka totiž říká, že Nurni smrdějí prachama. Což asi teda smrdějí. Alespoň některý teda určitě.

Takže jsem začal vobčas chodit do hospody. A tam se vám teda dějou věci! Hlavně se všechno vomílá hnedko začerstva a všechno hnedko z první ruky teplý jak chleba, co vyndaj z pece. Vobrací se to zleva doprava a je to pak člověku jasný. Ně jako vod Haarduna. Vod Haarduna to je studený jak nebožtík a ještě pomotaný skrze Wyndred. Na Wyndred si ale nestěžuju, mám jí rád. Ta holka totiž ví, co je pro mě dobrý, to je jistá věc. Ví, že je pro mě dobrý, aby mě nesvrběly pracky. A myslí si, že mě u Nurnů rozhodně svrbět nebudou. Uvidíme. Takže jsem teda začal vobčas chodit do hospody, a tam se teda dějou věci. Třeba umřela Lúniel Čiperová. Ta stará pani byla už hodně stará. Sice né tak jako Dědek, ale stará byla a když byla mladší, tak tady u Hrocha dělala hospodskou. Takže honorace. Nějakěj Vilda Pešek řek, že jí prej puklo srdce záští. Zášť je totiž nemoc. Zlá. A taky jsem se dozvěděl, že v zemi Mallíkoru se ztratil král. Jmenoval se Armant a byl to brácha Erenny, Lintholdovy ženy. Totiž. Linthold je náš král a Erenna jeho žena, takže naše královna, to každěj ví. Ta má jméno pěkný jak já. Složitý. Ale že měla bráchu, co se ztratil, to už každěj neví. A že mu bylo teprve vosum let, to už vůbec ne. Chudák. Chudáci voba. Takže samý smutný zprávy.

Jenomže všechny řeči

Tlupa barbarů na koních. A Lstivýmu Jardanovi hrály voči a měl takový lstivý a štipavý řeči, mně bylo hned jasný, že se chce rvát. A tak jsem se začal zasejc zmenšovat, ale skončilo to výměnou darů. Teď už je Lstivej Jardan pryč a my jsme v Brugadu. Brugad je město. Teda hodně chatrčí rozestetých po velký louce, fakt chatrčí hodně, ale do města, na jaký jsem byl dosád zvyklej, to má hodně daleko. Tendle Brugad leží rozplizle podél tý velký zkrvly řeky, kerá je tady snad ještě širší, i když míříme proti proudu, ale vona je spíš taková rozteklá, ponivač je mělká. Že je mělká, to vím podle toho, že v tý řece lovějí barbaři ryby a přitom stojí nohama na dně, a přitom stojí třebas hodně daleko od břehu. Takže úvaha, takže tak. Na druhý straně ta řeka je rozplizlá i do lesa mezi stromy, kerej je teda vlastně zaplavenej. Dneska jsem konečně viděl mapu a na tý mapě je to napsaný. Že ten les se jmenuje Zatopený. Takže jsem viděl i na tu dálku dost dobře. Jo, a ta řeka se jmenuje Velká. Což je teda fakt.

I když je Brugad špinavý město a taky né moc hezký, Brugad'ani jsou určitě civilizovanější, než ty Lstivý Jardanové tam v pláních. Vobčas se teda zbíjou, to jo, ale málo. A když už se zbíjou, tak se pak poplácávají po zádech, jako by žádný zbití předtim nebylo. Dolbich Swen řek, že se mu tady líbí a že tady dva nebo tři dny zvostaneme. Tak jsme teda zvostali. Kvůliava informacím taky. Informace je říkání. Věc, lidi říkaj. A za tu dobu se tady zbili i dva Nurni. Teda né mezi sebou, ale s místníma. Rahem Al šel na dvě rány a myslim, že ho nadlouho přejde chuť. Zemikosa Zoltar vyhrál, ale myslim, že mu někdo trochu pomoh. Myslím tím Zlotě Korman, co je kouzelník a má netopejra. A je asi dobře, že si toho nikdo nevším, ponivač si nejsem jistej, jestli by to Brugad'ani nevzali jako podfouk. Ale Zemikosa vyhrál, to prostě jo. Ale podfoukem.

A taky máme ty informace. Nevim, k čemu budou dobrý, ale informace to jsou. Totiž. My teď'ka totiž víme, že na severu žijou barbaři, kerý vůbec nejsou tak přátelský jako barbaři tady v Brugadu. Tamty barbaři jsou ještě ke všemu vo hodně víc vostřilenější a poznají se podle toho, že často mívají tetování. Což Brugad'ani teda nemají, aspoň teda né často, skoro vůbec. A já si teda myslim, že ty potetovaný cápci budou určitě hodně lstivý. Ještě víc, než ten Lstivej Jardan. A víme ještě spoustu dalších věcí. Třeba že je špatný znamení pro boj. To teda vážně nekecám! Ale to vůbec ještě neznamená, že kdyby bohové potřebovali pomoc, že by boj přesto nebyl. To by teda byl! Totiž. Har Ghned by moh Brugad'any, ale i jiný barbary, vést a povolát je k boji. A to by vopravdu moh, Har Ghned

je totiž bojovej bůh. Zase si ale říkám, jestli je ten Ghned Har schopnej vůbec ty barbary teď'konc povolát, když je ten bůh, protože my zase z dřívávějc víme, že bohové mlčejí. A když už jednou mlčejí, tak asi sotva někoho povolávají. Takže úvaha. No, je to hrozně zamotaný. Ale ty kmeny tady čekají na jeho povolání, nebo to svoje, a jsou hodně netrpělivý. Protože, a to mají pravdu, takhle přece nejde žít pořád! To teda ne, to je teda k zbláznění!

Víme taky, že teď' je posvátný příměří, protože bude slavnost. Slavnost čeho nevím, ale je to něco vo koních a vo závodech s něma, nebo vohledem těch věcí. A taky asi vo bohovi Sep, ale ten asi taky mlčí. Takže taky úvaha. Sep je bůh co chrání před nemocema a rozkladem. Což bych potřeboval kvůliava tý žlutý kůži, co musím teď'ko vozit. Sep chrání ale jenom ty, co mu nosejí voběti. To dělají vůbec všichni bohové a barbaři tady mají fůru bohů. Vlastně měli, dřívávějc, než se bohové vodmlčeli. Možná jim dali málo voběti. Další úvaha. Totiž úvaha, jestli nejsou uražený. Když je Wyndred uražená, taky mlčí. Nasejřený spíš nebudou, to asi ne. To by bylo slyšet.

Další věci: do Kolu se jezdí pro zbraně, ponivač tam jsou Železný hory. Takže železo, jasná věc. Trochu úvaha, trochu informace. Do Čuvatu se nejedzí vůbec, povívač to je město duchů. Proč je to město duchů, to nevím. Asi že leží v Kamenný poušti a všichni tam umřeli. Kamenná poušť je hezký a složitý jméno. Jako Rhynn. Jo, a jak jedeme do tý země bohů, tak tam bysme prej ject neměli, ponivač tam nesmíme. My nesmíme do země bohů, ponivač tam směji jen šamani. Ohledem toho, že to jsou šamani a ne jen tak leckdo. Myjsme spíš leckdo. A nebo nejsme leckdo, ale taky nejsme šamani. Šamani nejsme hlavně, a proto tam nesmíme, to je jasný. Mám úvahu, proč tam teda furt jedeme? Kvůliava čemu?

Byl jsem rád, když muj učitel Gudlág Feliks, co mě učí v boji a v práci na vocase, vyhrál v páce. Vyhrál v páce nad barbarem, co se cejtíl, a vyhrál dost jistě. Zemikosa Zoltar se zabouch do místní barbarky, co se jmenuje Ihde. Asi jí miluje, říká to. Budou teda ty závody koní kvůliava slavnosti. Pudeme teda na ně. Co taky jinýho?

Koňský závody

A byly teda koňský závody, vlastně jeden jedinej masovej závod, a byl to hodně divnej závod. Neměl žádný pravidla kromě toho, že po několika milích bylo nutný v pláních vobjet kolík, votočil

vyhnat válečníky, teď nevím, prostě pomohli nějak.

Takže Bolbuch udělal místo u stolu, objednal Darghazovi pivo a zeptal se, co eště ví nebo neví. A ten kluk začal divný věci, že nějaký čagotajci opevnili nějaký Ašra Kirju někde na východních pláních a že bohové chtějí, aby Nurni šli do země bohů, protože bohové krvácejí. A Dolbich Swen řek, tak jo.

K bohům!

Zemikosa Zoltar byl očividně pod parou, když mi to říkal, ale myslel to upřímně. Ve dveřích stála i Wyndred a řekla mi, že musím přležitost chytit za pačesy, jestli chci jednou nechat jabka jabkama. Což teda chci, to Wyndred ví. A ten Zemikosa řek, že mám přijít vopoledne ke Hrochovi, že se tam budou řešit velký věci, že přindou všichni Nurni a že si dondem pro zlato. A jelikož řek dondem a ne dondou, bylo mi jasný, že ty pačesy jsou vopravdu, ale vopravdu hodně blízko a votočil jsem se na Wyndred a vona řekla Jo!

A tam v hospodě už byli všichni Nurni a mělo to strašně rychlej spád, že jsem ani nestihnul lapat po dechu. Rozdaly se nějaký papírky, kam každej měl napsat jména nejlepších chlapů a Zemikosa Zoltar na mě kejv, ať papírek vyplním taky, když už jsem tady a jestli umím teda psát. A ukázal na sebe, ale nebylo mi jasný, proč. Já psát umím, učila mě mama, když mě teda ještě měla v oblíbě. Což už je teda vopravdu hodně moc dávno, ani nepamatuju. No a velitelem výpravy, protože voni tomu říkají výprava, se stal vcukuletu Dolbich Swen a Gudlág Feliks mi řek, co to mám za rozpadlý brnění, a když jsem řek, že na lepší koženici jsem neměl, tak mi přines z domova svý vlastní plechy. A pravil, že až jednou budu mít peníze, tak mu to splatím. Ale bylo na něm vidět, že je mu to jedno, že někdy nemusí bejt nikdy. Což jsem byl rád. A Haakon, takovej fakt drsněj hranol s jedním vokem a složitým jménem, úplně nahlas řek, že když ho vůdce pověřil jeho zastupováním, tak že si bere na starost všechny praktický záležitostě a vod teď'ka všechno bude klapat jako dobře namazanej mlejn. A velitel Dolbich Swen se mě zeptal, jesli jsem Nurn, a když jsem řek, že ne, tak von na to, že teď'konc už jo. Že vod teď'konc jsem jednou provždy Nurn se vším všudy. No, čuměl jsem jak vejř, co vám mám povídat. No a jelikož jsem neměl koně, někdo mi ho dal. Dali i jinejm, co neměli, a nemělo jich několik. Jsme Nurni a je nás devět. A já jsem unešenej. Když něco nemám, tak mi to dají. Každýmu dají, co nemá. Když je Nurn. A jedeme k bohům. Bohové mají

spousty zlata. Co víc si může vobyčejnej chlap přát.

Divnejma krajema jsme jeli, nás devět chlapů. Divnejma pro mě, pro jiný ne. Pro některý cizejma, pro některý známejma, cizejma hlavně pro mě a nakonec cizejma pro všecky a myslim si, že nakonec divnejma pro všecky. Ved nás Dolbich Swen a Haakon všecky držel v lajně různýma pokřikama, držely se hlídky za nocí a jízdní formace přes den. Projížděli jsme městama i volnou krajinou a překračovali hranice zemí, jejichž ména jsem někdy někde slyšel a některý nikdy ne. Pamatuju si na město Skaugin, velký a zabláčený, a ještě větší Smogril, kterej byl taky ještě zablácenější. Poflakovala se tam spousta trpaslíků, což bylo hodně zajímavý, ale byli tam taky lidi, hodně z nich uniformovanejch, a ty drželi ty ostatní v klidu. Asi věděli proč. A pohlídl jsem na nebývalý zástupy elfů. Pochopil jsem, že někde blízko je elfí zem a voni tam mířejí. Obchodníci. Ale ty trpaslíky tady drželi zkrátka jako Haakon Nurny, ale ještě víc, a to přivodilo tu příhodu s Bolbuchem, kerýho vojáci vykázali z náměstí. Bolbuch je totiž mimo jiný trpaslík a voni v něj nějak neměli důvěru. Asi si myslili, že jim zhanobí kašnu. Na hlavním náměstí totiž stojí starobylá kašna z kamene, úplná skulptúra toje, a znázorňuje Thora Thoribalda. Thor Thoribald byl nějakej místní hrdina, asi vopravdu slavněj, a dal jsem si dohromady, že to byl asi král. Už ale umřel, a tak mu postavili kašnu s jeho figurou, aby všichni věděli, jak vypadal, i když ho nezažili. Bolbuch tu kašnu teda neviděl, ale vo hodně přišel, protože kašna to byla fakt pěkná. Bolbuch tu kašnu neviděl, ponivač si myslili, že jí zhanobí. Proč si to myslili, to teda nevím, ale mylili se šeredně, ponivač Bolbuch je dobrej děda. Jo, je to fakt dobrej děda.

Pak jsme vypadli ze Smogrilu a bylo jasný, že tam dál na východ už bude žití bídný. Cesta byla používaná míň a míň a s tím, jak se zužovala, mizely i knajpy a lidský sídliště. Nakonec pod horama začaly mizet i trpaslický vesnice, vzostalo jen bláto a temný narážky sporejch poutníků na nebezpečí potulujících se skřetů. Prej se tu vobčas vobjevovávají, jak pravil jeden chladem prokřehlej dědula, co vlek pytel brambor. A prokřehlej byl logicky, protože mraky na vobloze a ranní chladivý mlhy dávaly neklamný znamení, že možná bude sněžit. Takže úvaha. Nálada Nurnů postupně začala bejt víc vopatrnická a nakonec nás cesta zavedla na samej pohraj civilizace, tam dál už měly začínat barbaři pláně. Žádný jablůnkový sady, ale tráva a roští. Cesta tu víceméně končila. Ten vyšlapanej pruh totiž, co se táhnul dál, bych už cestou nenazýval, spíš tlustou stezkou, která jistě během časů změnila tvar

výprav; jako zázrakem přežil tažení Armidenských houfů na východ, viděl pád Velvennoru a jako vůdce dovedl družinu z výprav na Kamenný ostrov nebo do Gorganu roku 1045. Ačkoli v družině vykonával lupičské práce, tak výchovu dětí vykonával s veškerou vážností a vedl mládež ke pořádanosti. Oženil se s Oríniel (+1081) a povil s ní tři děti. Griffin Linfalas zemřel 4.9.1082 na zástavu srdce a ještě před návratem družiny z výpravy byl pochován v prostém hrobě na obecním hřbitově. Bylo mu 65 let. Pozůstalým Nilien a Sylvaně Linfalasovým vyjadřuje obec tímto nejhlubší soustrast a potvrzuje vyplacení 1000,- zlatých žalného.

O uprázdněné místo řídícího školy, kde se takřka po dva měsíce nového školního roku neučilo, se přihlásil Jonas Wreda, mladičký zaměstnanec poštovního úřadu v Nurnu. Příliš se mi nezdála jeho kvalifikace, ale místo jsem mu postoupil poté, co se jako alternativa nabídl Zoltar Zemikosa. Navíc Otakáro Vesta a Al Rahem přislíbili, že Wredovi budou nápomocni jako pomocní učitelé obou historií, respektive tělopružby. Zbývá jen vyřešit, co bude se školní výukou v případě odchodu učitelského sboru na výpravu. Nový řídící školy obdržel příspěvek pro rok 1082 ve výši 1000,- zlatých. To bude na údržbu školy a nákup pomůcek stačit bohatě.

Na podzim 1082 se ale také rodilo. Jak jinak, samí hobiti. Hostinský se dmul pýchou 8.9., kdy přišla na svět jeho dcera Mína. U Růžičků se narodil 28.9. kluk jak buk, druhozený, jménem Bojmír. A nakonec Pamilla porodila Vildovi Peškovi 4.10. dceru Panču , čímž počet dětí v tomto domě stoupl na tři.

Smrtí Swena Dolbicha opět osiřela skalla, dům, který se zdá přinášet svým majitelům a nájemníkům neštěstí. Nikdo se nepřihlásil o dědictví a tak obec nabídla dům, který je příkladem krásné alfhaimske rurální architektury, k prodeji. Nepředpokládám, že by se našel někdo, kdo by chtěl pokoušet osud a skallu zakoupit, ale našel se člověk, zcela pohrdající špatnými znameními, Zoltar Zemikosa. Dle jeho slov chce mít laboratoř jinde než bydlení, tudíž potřebuje ještě jeden dům. Za objekt zaplatil obci 2500,- zlatých. Osobní věci, které ve skalle po Swenovi zůstaly, byly vydraženy a výtěžek byl rozdělen mezi družiníky z poslední výpravy.

Ještě pro pořádek zmínka o úrodě Janternu v roce 1082: Urodily se dva plody, jeden z nich zakoupil Otakáro Vesta za 1000,- zlatých, z druhého udělal kompot, který dal obci do užívání.

V rodině Moskytových z čp. 20 byly učiněny se začátkem školního roku 1082/83 tyto změny: Krochta byl poslán na studium obecného univerzitního směru do Nurnu. Thirien a Doliana byly odeslány až do dalekého Rozkolce na vychování do ústavu pro dospívající dívky.

První polovina roku 1083 byla ve znamení nestálého počasí a klidu v obci. Vešlo ve známost, že univerzita v Nurnu se chystá na oslavu tří set let svého založení. V souvislosti s tím je na nervy zejména Vesta, který je v této instituci jakýmsi „činnovníkem“.

Bolbuch, traven 1083

O strýci

Dwany Růžička

Takového strýce chtěl by mít každý pomluvy, intriky, zrady a vraždy kam vkročí přináší zkázu a zmar přesto ho milují, má zvláštní dar dar velebit, prášit, lichotit, chválit jemuž podlehnou chudobní, hrabata, králi všem jim je přítelem, rádcem i otcem jak ovce krácejí za jeho zvoncem kam on ukáže namíří zbraně nevidouce, jak moc je klame slibuje hory, doly a hromady lásku, štěstí a nesmírné poklady z kterých však jedině on sám tyje jiný jich příliš si neužije neb kdokoli potřebný jemu už není na toho čeká jen zapomnění. A jaké poučení, že z toho plyne? Naše nedbalost, že je na vině jak často říkáme dětem mi velký neberte od strýců si karamelky.

Kniha vo jabkách

Rhynn Rugornský

Začátek

Vachrt, co jsme spolu tloukli hady, mi řek, abych napsal knihu. Že totiž knihu dneska píše každé hovád, tak proč ne já. A já hovád ale nejsem, pač psát umím, i když jsem do školy nechodil. Učila mě totiž mama, když eště chtěla. A eště víc je prej

Skalla

Vážený starosto, Předem tohoto otevřeného dopisu uvedu několik historických faktů:

3.5.1072

Do nurnské družiny vstoupil alfhheimský kouzelník Worrel Sovák

13.6.1072

Worrel přežil první výpravu, ubytoval se v hostinci u Hrocha a ve chvílích klidu studoval s Lili Hopkalem skřetí jazyk

5.12.1072

Worell vyvolává jakéhosi „homunkula“ a poprvé tak ukazuje, kterým směrem hodlá zaměřit své studium magie

17.1.1074

Worrel „oživuje“ mrtvého trolla – pohybuje se a reaguje na pohledy, i když vůbec nemá hlavu

19.2.1074

Worrel opět oživuje trolla

1.4.1074

Další dva oživení trollové

27.5.1074

Worrel oživuje i dvě zmrzlé děti

4.2.1075

Worell zvolen vůdcem družiny. Zkouší většit budoucnost pomocí kamínků, mušlí a ulit

8.7.1076

Worell proklíná dům ve městě Kostenec

Jaro 1077

Worell staví Skallu

3.5.1077

Worell umírá v boji s velitelem elfích vojáků

10.6.1077

Milo Pelíšek a Jakub Pozlátko kupují Skallu

20.7.1078

Jakub Pozlátko umírá v boji s obřím pavoukem

19.9.1078

Milo Pelíšek do domu přivádí manželku

11.4.1079

Milo Pelíšek umírá v boji s obřím pavoukem

21.2.1080

Běla Pelíšková po dvou měsících od narození umírá, její matka dům odprodává obci

25.2.1080

trochu silnější??? Zřejmě nespravedlnost! Jak bylo řečeno, je to zdánlivý konec příběhu, ale přeci jen se jeho tenká nit odvíjí dál, a to prostřednictvím Eowyn Moskytové, sestřenice dvojčat, která nastupuje docházku hned po prázdninách 1077. A hlavně dalším rokem nastupují do školy Gawiana a Yarian, bratranec a vlastní sestra dvojčat. Naočkovány dvojčaty, vytváří si ve škole tyto vlastní prostor a pravidla. Se Sylwanou vedou naoko tiché soupeření, ale za hlavního protivníka je jim staršími členy rodinné party vštěpován řídící Griffin, jako osoba nespravedlivá a krutá. Nejasně zformovaná (přesto jim cíleně vštípená) dětská averze vůči pedagogovi přeroste postupně ve zlostilost, která se jen stěží dá nazvat dětským zlobením. Dokud je ve škole Sylwana, jakžtakž to jde, hrany se dočasně obrousí. Ale děti rostou a na začátku školního roku 1082/83 se drzost a raubířství utrhnou ze řetězu. Sylwana vyšla školu a Griffin už není nejmladší. Jedno nebo dvě děti, zlobící samostatně, by dokázal srovnat do patričních mezí. Ale tři zorganizované raubíře, kteří mu dávají najevo své pohrdání, kteří zavrhnou všechno, co se jim snaží vštípit, to je na něj příliš. Griffin začátek roku, kdy na něj děti vrhnou rozjívěné po parném létě, nemá šanci zvládnout a se začátkem výuky jej trujeje šlak.

V rodinách Moskytovíc dětí zavládne po úmrtí Griffina a zjištění skutečného stavu věcí zděšení. Zděšeny jsou důsledky svých činů samozřejmě všechny děti, které byly svědky učitelova skonu. Přes všechna léta doutnající zlosti je smrt řídícího příliš silný mehak. Ale na výčitky nebo tresty není prostor, tím se nic nevyřeší. Obě matky děti se rázem snaží urovnat poměry mezi potomky, neboť je jasné, že v rodinách v posledních letech citelně chybí mužská ruka. Krochta, který, ač byl v dětství ve vleku starších sester, už je ve věku, kdy se z něj stává osobnost, a v dané situaci nemá žádnou vinu. Sám má zájem na dalším studiu, a je proto zapsán na univerzitě v Nurnu. Ale u dvojčat je situace neudržitelná. Jsou proto urychleně uklizena do zařízení v Rozkolci, aby nejitřila situaci v obci. Protože při náhodném setkání s dcerami Linfalasovými by asi nebylo možné jim beze studu pohlédnout do očí. Snad čas rány zahojí a Thirien a Doliana se budou moci vrátit do obce a žít zde bez pocitu viny. Malé děti navštěvující školu je pochopitelně nutné chránit, proto nelze udělit žádné tresty. Vinna je totiž v tomhle případě zanedbaná výchova, absence kladných mužských vzorů a dětská neuváženost. Lze jen doufat, že nový řídící školy bude mít lepší osud a že se mládež v obci bude odteď vyvíjet v lepším morálním světle. Tento příběh budíž do budoucna mementem.

Jenomže já bych řek, že už jsem vo jabkách napsal všechno, co vim. Nevim, jestli bych si vzpomněl něco víc. Vachrt řek, ať teda napíšu knihu vo něčem jiným, nebo třeba vo sobě. Vo ničem jiným ale nevím vůbec nic a vo sobě už sem napsal taky všechno co vim. V tý knize vo jabkách. Ještě vim vo tlučení hadů, ale to by se lidem vod Pařáta nemuselo líbit. Taky není moc vo čem psát. Tlučení hadů je prostě tlučení hadů. Takže mi nezbejvá než zkusit napsat vo jabkách ještě jednou, porádnějc. A nebo vo mně. Ach jo. Tak jo.

Kniha vo mně

Menuju se Rhynn. Né Rhynn jako Ryn, ale Rhynn jako Rhynn. Je to hrozně složitý, ale má to svůj důvod. Vo tom ještě napíšu víc pozdějc. V tyhle knize. Bude to totiž kniha vo mně. A vo jabkách. Máme totiž doma jabka. Rostou na stromech. Na podzim je sundáme ze stromů a dáme je do sklepa. Buď do police nebo do beden, hlavně né na zem. Tohle děláme s Wyndred. Wyndred je totiž moje žena a asi taky prateta. Nebo něco v tom smyslu. Wyndredčin tata byl kroll a její mama pani kudůk. Wyndred je krásná po ní, po pani mamě. Muj tata byl kroll, ale mama lidka. Takže já jsem půlkroll a co je Wyndred, to vopravdu nevím. Jenom vim, že se máme rádi. Bydlíme ve vesnici, která se jmenuje Liscannor. Čte se to Lyskanor, ale píše se to takhle moc složitě. Protože v životě to je hodně moc složitý. Říká to Vachrt, a ten vo životě ví fakt velmi hodně. Ve vesnici bydlí ještě různý další lidi, ale bydlí tady taky ještě Nurni. Wyndred mi řekla, že knihu vode mě si nekoupí ani hovád a že ať si radši najdu práci. A taky řekla, že nakonec ještě jsou tu pořád ještě ty Nurni. Její tata byl Nurn a muj tata nakonec taky. Musil jsem uznat, že Wyndred je fakt chytrá. Ponivač muj brácha byl vlastně taky Nurn, ale umřel. Ale umřel vlastně právě proto, že byl Nurn. Nurni tu skutečně jsou, ale teď byli pryč. Nurni hodně často bývají pryč, ale když už se vrátějí dom, smrdějí prachama. Nemyslim tím, že smrdějí jako že žádný nemají, ale právě že mají. Tak jsem se rozhod psát knihu a čekat na Nurny. Vachrtovi jsem řek, že takhle to nějak udělám, a von příkejv. Když Vachrt příkejvne, nemusí nic říkat. Víme svoje. Wyndred řekla, že nesmím bejt upejpavej, až ty Nurni přindou, aby mi zase nevodjeli, než se rozhejbám. Že to musím chytit za pačesy. A Nurni se najednou vobjevili hodně brzo, ale já věděl, že Nurni nejsou hadi a já jsem pořád jenom já. Jenomže teď k tý knize, takže abych nějak začal.

Takže abych začal

Takže abych teda nějak začal. Nurnové se teda vrátili dom v hlubokejch sněhách roku vosumdesát, to se nedalo přehlídnout. Ale na mě se po tom dlouhým čekání přichlípily vobavy z toho, jak mě vemou, že jsem zůstal zalezlejš jak to zimní zvíře. Wyndred do mě furt šťouchala, že abych se s něma už konečně sčuch, ale já měl vopravdu strach. Sčuchnout se s Nurnama, to není jako sčuchnout se se zchlukem nočních poplůčků, to není prostě jen tak. Nurnský jsou rasi, každej to ví. A kdo to neví, tak ten je buď to blbejš nebo mrtvej. Nebo vobojí. Nebo prostě mrtvej. A já nechtl bejt vobojí ani za mák. Ani za prachy, který nám teda s Wyndredkou vod tý doby, co jsem bez stálýho platu za voddklizení nočních úžovek vod Pařáta, teda těch hadů, bolestně chybějí. Ale pak nakonec to celý rozsekla ta věc s Bolbuchem, co je tady starostou.

Bolbuch je teda ve vesnici starostou, to každej dobře ví. Bolbuch je starostou už hodně dlouho a je to dobrejš děda. Je to vopravdu, a to nekecám, dobrejš děda a jako starosta je to vlastně děda všech a děda pro všechny. Takže i děda muj. Což mi ale pořád nevodpovídá na votážku, kdo je přesně Wyndred. A tendle děda je, to dá rozum, taky hodně starejš. Ale vopravdu hodně moc starejš. Má bílý fousy a bílý vlasy, teda zbytky těch vlasů, a chlupy co mu čouhají z nosu a z uší taky. Jako padlejš sníh, jak říká Wyndred, moje ženská. A ten Bolbuch se roztrousil po lidech, že bude mít narozeniny a bude mu sto let, a že maj teda všichni lidi přijít, teda ty všichni, co ho mají rádi nebo ho nějak znají a není jim proti srsti s ním pobejt v tom velkým dnu, co mu bude rovnějš stovák. Ale proč sem tam šel hlavně, to bylo ponivač ta veselice spojená měla bejt s volbama, kdo nahradí Bolbucha v tom, bejt dědou všech. Tak se to totiž tady dělá, že po čase, kerej je někde napsanej, jenom nevím kde, vlastně tuším, ale nejsem si úplně jistejš, se starosta musí lidovým shromážděním potvrdit nebo vyhodit. Je to proto, aby někdo, kdo je blbejš a není tak úplně děda všech, tady nebyl nafurt. A ten den případ zrovna, ale zrovna na ten slavnějš den, kdy Bolbuch měl mít narozeniny stoletín. A Wyndred do mě šťouchala, ať tam jdu a hodim řeč, kdy jindy, když ne teď, řekla, a tak jsem se teda rozhoup, že jo, že uvidim, v nejhorším se to někomu nebude líbit. Dokonce mi dala i něco penězů, ale moc to nebylo a co jsem slyšel, tak u Hrocha je to dražší než u Pařáta. Holt nůbl podnik, i když zvenku nevypadá. Vlastně ani zevnitř né. Zevnitř bych řek i míň než zvenku. Kdysi nám Hroch patřil, teda můj mamě, ale teď už dávno né. Mama je mrtvá a Hroch cizejš. Bolbuchovi tady jinak říkají Dědek. Přinde mi to jasný jak facka. Jo a ta sláva měla bejt v jarnu jednavosumdesát. Myslim ty narozeniny.

fantasmagorickejch míst. Ale ještě něco bylo vidět. Skály zase jakýsi, s těma našema skálama hřebebeem spojený, a tam v těch skálách drugejš domek s modrým světlem. Bylo to teda dost daleko, ale vzduch byl zasejš čistějš, takže něco vidět šlo. A tak tam teda Nurni vyrazili, co taky jinýho, že jo?

Ten domek, to byla spíš sloupová rotunda, dost divná stavba teda, ale co tady nebylo divný, že jo? A tam soška člověka z mramoru a soška to modře zářící z takovýho kamene v rukách, a Bolbuch řek: Tak to berem. Tak jsme to vzali, Zemikosa Zoltar teda, šutr to byl studenejš a zářivejš vlastním světlem. A už to měl v pinglu. Vopustili jsme sloupovejš chrám-domek-rotundu, vlastně ujel pod nohama i s těma skálama a sochou, najednou to všechno nebylo, jen modrá louka a v dále ta brána. A ze stran se rozeběhly ty černý postavy, ty bytostě, a bylo hned jasný, že jim nejde vo mír v duši. Tak jsme začali fofrovat, zdrhat jako vo život, každej vo ten svůj a za sebe. Co taky jinýho bez vojvody a příkazníka. Stih jsem to jen tak tak, ponivač mám dlouhý hněpy,takže víc nevím. Proklouz jsem bránou a cejtíl černejš dych v zádech, ale najednou jsem dřepěl u toho barbařího vohně a kolem mě mí pardi pohledem nepřítomný. Jen když někdo proklouz, tak se začal hejbat a poplašeně civět, ale dlouho neproklouz nikdo. Pak už jo. Jo, a z Gudlága Felixse vystříkla krev a zhroutil se na zem, asi mu tam na drugejš straně došel dech, ale Zemikosa, co už byl při smyslech, na něj skočil a něco do něj chlístal. Zatím Haakon řek, že jsme byli v transu pět hodin, což znamená, že tam u Saarnanty jsme byli tak dlouho, mně to teda nepřišlo, ale nedivim se ničemu. Voheň byl vopravdu skoro vyhaslejš a jasně že byli pryč i barbaři, i ten jejich šaman, co nám dal dejchnout z lulky a všechno vlastně způsobil. A nakonec se Gudlág Felixs sebral na nohy a řek, že umřel. Což jsem byl strašně šťastnej, teda né že umřel, ale že právě nakonec neumřel. I když kdo ví, co ho za to neumření ještě potrefí. Tydle věci totiž vůbec nejsou jen tak. Rahem Al se nudil a zaběh teda za tím šamanem, co nás nechal u vohně samotný a co to všechno schválně přivodil, a když se vrátil, tak řek, že ten šaman řek, že jsme my, Nurni, měli teda velký štěstí ohledem toho slona, a že si hlavně musíme správně vyložít jeho slova. Což teda podle mýho bude hodně těžký. Prostě vořech, prostě úvaha. Protože ty jeho slova, to byl blábol. Ještě se zmínil ten šaman, že ta socha člověčí s šutrem zářivým by moh teda bejt nějakějš Pašangači. Vlastně pašangači spíš bude ten šutr, ponivač Saarnanta asi chce, abysme pašangačiho dali tomu šamanovi. Jenomže pak to Rahem Al převyprávěl znova a vypadalo to zase, že Pašangači není ten šutr, že šutr je šutr co

chce Pašangači, a Saarnanta s tím nemá nic společnýho. A Pašangači je bůh, kterejš vypadá trochu jako ta socha, je to bůh co se ztratil, a tímhle viděním chce, abysme mu toho Pašangačiho přinesli. Vlastně šutr přinesli, už jsem z toho tumpachovej, a šaman je jenom vykladač vobrazu. Jo a ty černý bytostě do těch saarnantskejch vobrazů vůbec nepatřily, vobrazy toho slona, co se nám vyjevily skrze šamanský hulení, to byly zlo. Ten vobraz byl totiž přej nakaženejš zlem, a to nesporně. Sice úvaha šamanská, ale asi fakt. Jak jinak si vysvětlit blábol.

Takže Nurni si schovali pašangači pro Pašangačiho v Zemikosově pinglu a doplnili koně, směněný za chlast a dýky rezivý, a Dolbich Swen řek, že na cestu vyrazíme ráno. Zemikosa Zoltar pravil, že by rád prohlídnul Gudlága Felixse skrzeva tu jeho smrt, skrzeva jeho řít, kde je přej nejlíp vidět pravejš stav věcí. A vzal si na to brejle, ponivač Vesta Otakáro mu odmít pučit okulus, což je nástroj na tydle věci, teda trubka plná zvětšovacích skel. Takže teda jedinejš brejlema. Navrh jsem, ať vypije volejš, že to líp bude ven a beze zbytku, a jestli je v něm něco zlýho, tak to vyletí i stím dobrým jako po másle. A von teda že jo, a vypil ten volejš a Nurni uzavřeli sázky, jak rychle se pravda ukáže. A pravda se ukázala fakt hodně rychle, že jsem nevěřil, že je to tak rychle možný, takže jsem sázku prohrál. Gudlág Felixs skoro vybuchnul a Zemikosa Zoltar s těma brejlema řek, že je asi čistějš, že to zlý venku není a vevnitř možná taky ne, ale von že má teda zamazaný brejle.

A ráno Vragadorem

A ráno cesta dál pláněma, vlastně Vragadorem. Pláně se tady nahově menujou Vragador, je to v mapě napsaný, co má Dolbich Swen. Spíme v horách, a dál. Na nebi veliký ptáci a jeden z nich v zobanu něco vobrovskýho, jako krysu, ale tak obluďně vobrovskou, že je fakt vobluďná. Divný zvíře s holým vocasem. Fúj. A pak večer a zase dál. A pak zase zkrvlá řeka, a zase poděl ní několik dní. Pak skupina barbarů.

Pak teda skupina barbarů skoro třiceti, ten včele vokrášlenejš na hlavě lebkou zvířete velkýho. Všichni do jednoho potetovaný a volebkovaný lebkama i lidskejma, to nebylo nutný nějak zvlášť se doptávat ohledem toho, že to bylo jasný, a náčelník jejich u pasu ještě jednu pověšenou, ale fakt vobrovskou, snad zlobí. To není úvaha, to někdo řek. Myslíl jsem nejprv, že je bobří, ale špatně jsem jenom slyšel. Bobr by to musel bejt totiž nehoráznej, ale po tý kryse v zobanu vorla bych se asi málo divil.

Jenomže všechny řeči, co se v hospodě vomílaj, nejsou porád smutný. Některý jsou i veselý a některý třeba dočista zmatený. Jako třeba to, co se vomílalo někdy během léta. Totiž ty zvěsti, že na jihu Mallikornu se vobjevil král. Tak prostě v Mallikornu se vám vobjevil král. Větte tomu nebo ne, je to tak. Vobjevil se král, prostě. Ne ten ztracenej chudák vosmiletěj Armant, ale někdo zasej jinej. Nějakej jinej král se vobjevil a teď se to tam mele. A když se to mele tam, může se to mlít klidně i tady. Aspoň ty, co na vlastní kůži zažili válku, to říkají. Prostě žádná sranda. A jak se to tam teda mele, tak ten Mallikorn je teďka snad úplně rozdělenej na severní a jižní flák, a ten vobjevenej král prej postupuje. Postupuje prostě dopředu. Královna měla prej čtyři sestry a jednoho bratra, ale vůbec netuším, vo který královně se mluvilo. Znáám jenom Erennu, a ta měla Armanta, co se ztratil. A mám za to, že se eště nenašel. A jestli měla Veličenstvo i čtyři sestry, tak jejich jména teda neznám už vůbec a dost možná jsem je nikdy neslyšel. Velkej guláš teda. A pak na konci léta těch divnejch zpráv začalo přibíjet a někery protřečily jinejm, prostě byl v tom dost značnej zmatek. Ale jistý je, že jih Mallikornu se prej dostal pevně do rukou toho asi jinýho krále a ten si přived povstalec. Což teda nechápu, proč si radši nepřived svojí vycvičenou armádu. Voják je vždycky lepší než nějakej povstalec, podle mě teda. Ale budíž, možná je povstalec levnější a nebo přítel. Tendle král si prostě přived povstalec a obsadil s něma nějaký hory a ještě les na jihu a řek, že je král. Jenomže na druhý straně vod těch hor a lesa, totiž tam na severu, je taky král, kerej tvrdí že je král. Ale to už je král třetí, ponivač vosmiletýho Armanta ještě nenašli. A ten třetí král prej vyměnil velitele loďstva, ale přinde mi to dost neuvážený, ponivač se taky druhým dechem říká, že loďstvo bylo kompletně zničený už za minulý války. Jo, ale jedno se říká teda velice hodně. Totiž že brzo přinde konec světa. A jestli je to pravda, tak je to teda dost blbý. Hodně blbý. Tak moc blbý, že jsem to Wyndred radši neřek. Je to tak moc hodně blbý, že kdyby to bylo pravda, tak je úplně jedno, kerej z těch třech králů vlastně v Mallikornu vládne. Ponivač každej ví, že konec světa znamená, že nevládne nikdo.

Harezův syn

Seděli jsme zase v hospodě. V druhý půlce světna, hned po jabkách. Jabka jsou v naší rodině událost, která nás živí, takže událost velká. A proto si to pamatuju dost přesně. Seděl jsem tam já, pak starosta Bolbuch, co je fakt hodně dobrej chlap a děda, pak Zemikosa Zoltar, co mu vobčas dříví štípu, a Swen. Swen se jmenuje Dolbich a je to bijec.

Je to kamarád Gudlága Felikse, co řek, že mě bude učit. Takže je to určitě dobrej chlap. Dolbich Swen. A my jsme teda seděli v hospodě a krafali vo těch koncích světa, co maji možná přijít. A vo tom Mallikornu, co a jak bysme zařídili, aby to bylo jinak. Já jsem mysli, že nejlepší by bylo najít toho ztracenejho prvního krále vosmiletýho. To jsem teda mysli já. A v tom zvanění bouchly dveře a vstoupil úplně cizej chlap. Vlastně takovej kluk, asi třicetiletěj. No, chlap už teda. A vypadal takovej hodně divokej a nes pingl přes záda, na šňůře, asi celej svuj pozemskej svět. Prostě chudák, ale ne zas tak moc chudák, aby neměl na pivo. Ponivač si ho vobjednal. A byl dost ukecanej a byl to barbar a řek, že se jmenuje Darghaz. A ten Darghaz je nákej vyhnanec z plání, co ho vyhnali z plání, kde bydlel u nějakýho divokýho kmene. A vyhnali ho proto, že jim tam zrudla řeka krví. Ale von za to prej vůbec nemoh, že řeka zrudla vod kve, von teda ne, ale neměl ani nejmenší ánun, kdo by za tím moh vězet. A neměli vo tom nejmenší ánun ani vostatní z kmene, ponivač byli toho názoru, že řeka zkrvla, ponivač s bohama je nejspíš zle. Kmenový šamany nenapadlo nic lepšího, než se za těma bohama vypravit, a to úplně nalehko a bez válečníků a vůbec jinejch soukmeníků, a vodešli teda do země bohů a už se, to dá rozum, nevrátili. Takže kmen vzostal na zkrvlý řece dočista bez šamanů, který asi jako jediný uměli číst a počítat a asi měli i značnej vliv. A nastal tam v kmeni asi dost velkej rozbroy a tohodle Darghaze v tom srabu nenapadlo nic lepšího, než pustit na špacír svý rozumy a radit, že by se měli sebrat válečníci a vyrazit za něma je hledat. Za těma zmizlejma šamanama. Samozřejmě že měl pravdu, ale pouštět hubu na špacír si neměl, ponivač ti válečníci se naprdli, že jim šlapa na kůř voko malej kluk, a vyhnali ho z kmene. Jenomže tendle kluk je taky trochu vedle, protože se mu zdají sny vo tom, že ho vedou bohové, a ty bohové mu řekli, aby vodešel že prej do Liscannoru. Což je blbost. To musí bejt každému jasný, že nákej bohům je nějakěj Liscannor ukradeněj, i když má tak složitý jméno. Bohové maji jiný starosti, než zdát se divnejm klukům a radit jim, aby vodkráčeli na druhej konec světa do neznámý vesnice, kde se daří akorát tak jabkám. No a ten kluk se teda sebral a vodjel a štrádoval světem sem a tam, až ten Liscannor teda našel, to teda klobouk dólu, ale možná v tom i něco mohlo bejt, ponivač potom řek, že jeho otec byl nějakěj Harez. A staršina Bolbuch se řuknul do čela a vzpomněl si, že toho Hazeze dřívávěj znal a že patřil k Nurnům, než teda nakonec umřel. A Bolbuch teda řek, seš tu doma, chlapče, a ohmatal mu po otcovsku svaly. A Darghaz pravil, že možná bohové chtěli, aby mu Nurni pomohli najít šamany nebo

koně a vrátit se. Jinak se smělo všechno, i kopat a kousat. A divný bylo i to, že se muselo ject bez sedel. Takže nic moc. Závod byl na voslavu né Sepa, ale nějakýho Arhalama, což je taky bůh, a naši prohráli. Vítěze vzdobili břečťanem a von se řehtal jak pominutej. Pochopil jsem, že toho jezdcě vobětujou tomu Arhalamovi, a proto se tak šíleně řehtá, ale pochopil jsem to blbě. Vobětovali toho chudáka jeho koně. Normálně mu usekli takovou velkou sekýrou hlavu a pak ho rozporcovali a večír vobřadně sežrali. A ten barbar se porád řehtal a chodil celej večír vomotanej tím břečťanem, a musilo to porádně svědit, ponivač břetan je jedovatej. Takže tak.

A pak byla volná zábava a vůdce Dolbich Swen řek, že se ráno možná sejdem a poradíme, co dál. Teda jestli se vůbec budem schopný sejít, jestli vstanem. Haakon se s vůdcem pohádal kvůliiva morálním věcem mužstva a v podstatě to vypadalo, že spíš ten Jednovoký Haakon je vůdce a Dolbich Swen spíš ne. Zlotě Korman, co je kouzelník s netopejrem, vobjevil mezitím někde stranou města barák, co je vzdobenej lebkou zubra. Prej tam asi bude bydlit šaman, ten, co vomotával vítěze tím jedovatým břečťanem. Jo a dověděli jsme se, že tady v pláních žijou taky vzácný koně, co žerou masou, teda masožravý.

A kalný bolavý ráno. Gudlág Feliks, co je můj učitel teďka ohledem tý práce na vocase, tak ten přišel navlečeněj do rákosový haleny, co byla úplně strašná a z rákosu. Dostal jí vod nějaký Troni ohledem toho, aby mu v pláních nebyla zima, ohledem toho, že je jeho přílohnice. Ta Troňa. Gudlág Feliks totiž v noci nespál s náma, ale s Troňou jinde, jako i jiný. Jakože i jiný spali jinde, třeba Zemikosa Zoltar, ale jasněže s jinejma. Né všickni s Troňou. To né.

Během dne Nurni vyrazili na sever do širejch plání.

Vokradený a Saarnanta

Noc. Ráno. Furt poděl řeky, tý velký, co se menuje Velká. Žádná velká kláda, jen poprchává. Takže nepřijemný. Lov zubrů, vo jídlo není nouze. A zas dál. Zeptal jsem se Dolbicha Swena, jestli je nutný, abysme porád vozil tu žlutou kůži. Ohledem toho, že už hnije a teda páchne. Řek že to nutný není a at' jí dám teda Rahemovi. Tak jsem mu jí dal a byl rád. Byl rád Rahem Al a byl jsem rád já, a vlastně i Dolbich, že mu to mezi Nurnama tak klope. Že vohledem tý hnily kůže nebylo hádání. Čovek se nesmí bát říkat věci. Takže úvaha. Večer voheň,

pečení zubra.

Jenomže v noci poplach a taky průser. Vzbudil mě řev a než jsem se stih volblít, byli pryč. Zloději koní, barbaři náky. Rahem Al propad hystérii a dost jsem to chápal, ponivač já tý hystérii propad taky, jenomže potichu. Ukázalo se, že ty barbaři šli po koních, co se účastnili v tom závodě a co se umístili na špici. Takže nemáme koně Zemikosy Zoltara a Rahema Ala. Zbytek koní pochytaný, takže dobrý, a na zemi mrtvej vejř zastřelený, takže taky dobrý. Ten vejř totiž měl na noze barevněj špagátek a patřil těm barbarům a byl jasně že vochočeněj. Ale barbaři uprchli a nebylo možný je v tý tmě hledat, takže dost blbý. V pláních je totiž tma jako v pytli a ty barbaři jsou fakt hodně rychlý a hlavně se vyznaj. Ohledem toho, že tady žijou celej život a my ne. A když choděj v noci, tak si vodmala nesvítěj, ale my jó. Takže voni viděj a my máme blbý voči. Všickni lidi tam vod nás.

Někdo jde pěšky, je to stejně jedno, nic nás nežene a Gudlág Feliks má beztak pomalýho valacha. Aspoň vezu Zemikosovi sedlo, abych byl platnej. Vezu Zemikosovi proprdný sedlo, ponivač jsem vocas a ponivač chci bejt platnej. Jinak bych proprdný sedlo cizejch podfoukú netahal. No a na tý cestě trávmasůstivejma potkali jsme zase barbary, skorem štyřicet. Jejich náčelník dost vod rány na první pohled, tetovanej v ksichtě i na rukou, a možná i jinde pod kůžema a plechem. A bylo jasný, že čeká na složením darů, dostal teda kořalku vod někoho, kdo měl. Už víc klidně zeptal se, kam jedeme, a my že za zlodějema koní, co nás vokradi, a von na to, že nejsou žádný zloději na světě, že jsou jenom bytostě slabší a bytostě silnější. A bytostě silnější že berou koně. Prostě tak to je. A pak chtěl ještě další dar a dostal dýku vod Haakona a řek, že voni jsou Vandalanové, co je dost silnej kmen a co znamená Pleniči. A jestli chceme project skrzeva jejich území, tak se musíme pobít v souboji. A Haakon řek, že jo, a že si vybereme siláka, a silák byl Dolbich Swen, ponivač nikdo jinej se k tomu neměl a von musil. Musil kvůliiva tomu, že byl vojvoda. Rubalo se navostro, mečem, a Dolbich Swen kupodivu vyhrál, jejich maník to závčas vzdal. Ale z Dolbicha Swena cákala krev, teda né že né. Je to přece jenom hranol, to se musí uznat.

Vodpoledne další barbaři, ještě větší grupa, teďkonc zase netetovaný. Už mě to trochu unavuje, jak tady bezcílně lozeji křížem krážem a nedělají nic kloudnýho, než se tloucou navzájem. Je to furt vo tom samým. Než někdo zakápně, tak to eště jde, ale až zakápně, tak to nepude. To pak bude zlý.

podle toho, kdo zrovna kde šláp vedle. Na hranicích jsme si naposledy vodpočli v bezpečí stodoly, kerou vartující vojáci přilepili k osamoceny strážní věži, a pojedli maštěnou kaši z votrub. Nebylo to špatný jídlo, ale nebylo ani sladký, ani slaný. Takový prostě nejasný. Polomdlý.

A potom už širý pláně

A potom už Nurny čekaly širý pláně. Vlastně ponejprv močál, krze kerej vedla cesta k bohům, a nepřijemný noci v bažinách. Jenomže stezka vydupaná generacema barbarů, kerý kraj dobře znají a teda vědějí, kam šlápnout a kam né, byla jistým vodítkem z močálů ven. A nakonec bláto přešlo do skutečný pláně lemovaný horama, kerejm se prej říká skřetí. Víme to, ponivač Dolbich Swen vod toho Darghaze dostal mapu, takovej jako škraborys krajiny, a tam je to zaznamenaný. Ted'konc jí teda nese Haakon a podle ní vymejší, kudy a kam. Zatím teda rovně.

No ale barbaři tady žijou, žijou v táborech. Na jeden jsme narazili přímo na cestě. Ted' už tomu cesta říkáme, protože nic, co by cestu připomínalo víc, tady kolem nikde není. Takže před náma se vobjevil tábor nějakýho barbařího kmene, a to kmene zřejmě dost drsnejch maníků, ponivač byl vopalisádovanej kopíma. A na těch kopích, tak na těch byly jako jabka napichaný skřetí hlavy. A my, Nurni, vobkružovali jsme to ležení pěkně sporádaně a potichoučku zleva. A když nás zmerčili a začli se chrout, někdo z nás slušně pozdravil a voni, když zjistili, že nejsme nikterak nebezpečný, naši kumpanii zatahli dovnitř a rovnou před středovej voheň. No jo, ale. Tak jsme se teda rozesadili na volný fleky kolem toho vohně a provedli to, co se vod nás vočekávalo, teda začli žvanit. A žvanili Nurni a žvanili i voni, jsou to totiž Sanati. Sanati jsou kmen, jeden z hodně v těch pláních, a tydle Sanati loví skřety a napichujou si je na kopí. Vo tom je jejich život a smysl. Lovit skřety je pro ně velká zábava, ale řek bych, že i obživa. Že je vohlodávaji. A ty hlavy na kopích prej chránějí ty Sanaty před mocí zlejch duchů zvenčí. No a potom jeden takovej zavalitej týpek, chlap jako hora, řek Gudlágovi Feliksovi, jesli by si s nim nechtl rozbit hubu. A Gudlág Feliks, že jo, a tak mu ten chlap rozbil držku tak moc, že Gudlág Feliks šel do kolen a rozplácnul se tam širokej jak dlouhej a vyvalil bělmo. Což jsem teda tak nemoh nechat, ponivač von to byl mů učitel, a co by Nurni řekli, kdybych nešel pomstít svýho pokořenýho učitele. Normálně bych se s cizejma a evidentně drsnejma chlapama nerval, ale ted'konc to nešlo jinak. Todle nebyli hadi ledajaký, ale Sanati,

vobžírači hlav. Takže barbar rozbil hubu i mně, ale nedal jsem mu to lacino, aspoň myslím. No a ted'konc mám opuchlej ksicht, dřepim u vohně a v hlavě mi hučí, ale jsem spokojenej. Chlapí mě poplácávaj po zádech, Gudlág Feliks je asi pyšnej, řek bych teda, a nadšený jsou i Sanati. Ten velkej mi dal amulet z nějakejch kostí, bojím se že skřetích vohlodanejch, a já, abych ho neurazil, musil jsem mu taky něco dát navotočku. Takže už nemám pytel Wyndredinejch jablek, co jsem dostal z lásky a pro štěstí. Ale jo, asi to tak mělo bejt. A Gudlág Feliks je taky rozbitej, ale živěj.

Něco vod toho vohně táborovýho víme. Na východě jsou prej nějaký špatný znamení, a to hodně. A ty špatný znamení znamenají, že kmeny nejsou sjednocený, prostě v jedný lajně, jak tomu zjevně bejvalo dřívávějc. Jeden přes druhýho Sanati hulákají vo nějakejch bohách, krvi v řece a spoustě, spoustě jmen, který mi tečou jedním uchem dovnitř a druhym zase ven. Moje hlava je zkrvlá řeka.

Vepředu je vosada

To už bylo dávno vod Sanatů a vepředu se vobjevila vosada. Plno dřevěnejch baráčků a drnovejch chýší. Haakon řek, že to bude asi Zareb a že je to jedno z největších měst v pláních. Dolbich Swen řek, že to není žádný město, ale díra po lejnu, ale že i lejno má svojí hlavu. A že hlava trůně v největším baráku a my ho teda našli. Co se dělo ve velkým domě, to nevím, ponivač jsem dostal na starost hlídat koně. Teda dostal to na starost i Gudlág Feliks, ale ten mi dal důvěru a na noc někam zmizel. Dostat důvěru znamená bejt sám. Byla mi zima, ale hřála mě důvěra Nurnů. Vyžebрал jsem u nějakýho baráku dřevo na votop a rozdělal si voheň. Během mý hlídky mi někdo dones korbel piva a to jsem byl rád. Byla mi ale tak ukrutná zima, že jsem byl úplně ztuhlej a ohledem toho vůbec nevím, kdo byl tak dobrej. Jenom jsem si celkem jistě, že to byl Nurn. A ten Nurn mi řek vo nějakým Marlenu Liamilinovi, kterej je elf a uprchnul z Trindindolu. Což je země náká. Musil uprchnout kvůliva tomu, že se voženil z barbarkou, co náleží ke kmeni Tarnaraki. Tarnaraki znamená Děti lesa. Děti lesa z lesa nad Zarebem. Vůbec jsem nechápal, co se mi ten dobrý muž snažil říct. A ve dvě hodiny v noci jsem pak byl Haakonem z hlídky vodvolanej. Teda ne, že bych nějak selhal, ale proto, že se Haakon stará, aby i ten poslední vocas Nurnů moh bejt na druhej den jakž takž vodpočatej. Přespal jsem pod stolem v tej velkej barabizně. Chrápali tam kolem i vostatní. Možná ne všichni, ale některý jo. Určitě.

Přes noc krapet nasněžilo. Ne moc, ale krapet jo. Proto byla taková kláda, to dá rozum. Nurni se přepínobili po takovým divným vachrlatým mostku přes malou řeku. Barbaři dílo, celej se pod tím nákladem svíjel, praskal a kvíkalo to v něm. Byl jsem rád, když můj kůň došláp na druhým břehu na suchou zem. Potom Nurni zamířili do plání, já samozřejmě s něma, na vocase, kde je ted'konc mý místo. Severovýchod, řek někdo, tak teda asi jo.

A potom vodpoledne někdo zčela zase řek, že vepředu je vosada. A byla. Jenomže nad tou vosadou se tyčili velký lidi, což znamenalo, že Nurni překvapeně zcepeněli na místě a vojvoda Dolbich Swen poslal na vjelet netopejra, aby vobhlíd ty divný věci. Netopejr je lítací myš, co patří Kormanovi Zlotě, co je kouzelník. Ta myš lítá a co zmerčí, to Kormanovi Zlotě nabonzuje. A ten zas nám. Takže jsme vod tý lítací myše věděli, že tam vepředu jsou fakt divný lidi, co jsou větší než domy, že nás zrak neklame, a že prej vobří. Ale v tý vosadě žijou i normální barbaři a pak něco mezi, co buzeruje ty vobry. A je tam řeka, a ty vobří dělají nějakěj živěj most přes tu řeku, vlastně takový živý zdvihadla jako. A ty živý zdvihadla nás, Nurny, ponivač já už Nurn jsem taky, přenesli přes tu řeku, samozřejmě né zadarmo. Stálo to nevím kolik. Ví to Dolbich Swen, platil to von, ponivač je vojvoda a dobrák. Já měl staženej zadek a voči navrch hlavy, takže fakt nevím, jak jsem se voctnul na druhý straně, ale stalo se to přesně takhle, vopravdu, přísahám. Přísahám na Wyndred, že i todle je na světě možný. No a pak jsme jeli pláněma a už žádná řeka, jenom ty pláně a nic. V noci kláda, ve dne dobrý, aspoň že zvířata tu sou hodně, je co lovit a jíme dobře. A takhle to šlo několik dní.

Dvě srny

Náčapli jsme na barbary, vlastně voni na nás. Třicet, vobzbrojený, a hned hrr, jakože kdo jsme a vodkát, jak jedeme a tak. Bylo jasný, že se chtějí hnedka rvát, takže jsem se na vocase stáhnul do sebe, abych vypadal jako že tam nejsem nebo aspoň menší. Zemikosa Zoltar se vozval, že jedeme do Brugadu a že je jejich přítel, ale to neměl dělat, protože voni na to čekali a ten jejich náčelník řek, že když je tak ukecanej, tak ať se teda s něma utká. A vybral nákýho chlapa, co byl vo hlavu větší než Zemikosa Zoltar, a to už jsem se fakt zmenšil tak, jako že jsem na druhým konci světa a né tady, v pláních. No a rozbili si huby ty dva, ale Zemikosa nákým zázrakem vyhrál, nevím jak to dokázal, ale vyhrál, to jo. Ale byl takhle malej, jak já, a zadek měl takhle staženej vobavama, jak já. Jako všichni.

Barbaři naložili svýho bezvládnýho, dali nám dvě mrtvý srny a vobjeli pryč. Takže máme jídlo na pár dní. Dvě srny.

Furt pláňěma proti proudu velký řeky, kerá prej vede do země bohů, kam jedem. A do Brugadu, což má bejt město. Hodně zvířat, velký krávy ve stádech, co jsou prej zubří. Když běžejí zubří, duní zem. Zem duní dřív, než jsou vidět. A ta řeka je fakt vobrovská, aspoň míli na šířku, to jsem eště neviděl, takovou řeku. Jméno neznám, možná je to v mapě napsaný, možná ne, mapu nemám, má jí Dolbich Swen. Vůdce Nurnů. A voda v tý řece je divná, je do ruda. Zkrvlá. A taky dost vlažná na to, jaká je po nocích kláda. Takže tu vodu nepijeme, pijeme radši z malejch potoků, co jsou nanejvejš pokálený vod zubřů, ale to nanejvejš. Rozhodně nejsou zkrvlý jako ta řeka. Zkrvnout tak vobrovskou řeku do ruda, to musí teda bejt svinstvo. A vohřát tolik vody, to taky. Přes tuhle řeku by nás nedostaly ani živý zdvihadla. Naštěstí se přes ní zatím dostat nemusíme, aspoň Dolbich Swen vo tom nemluvil. Zatím.

Jo a zvířata jsou tu fakt divný, aspoň náký. Třeba ty žlutý prasata s chobůtkama, co je šli lovit Nurni. Já jsem je nelovil. Já divný věci nelovím. Já jsem byl přidělenej hlídat koně v ležení, pomoh mi ještě starej Bolbuch a jednovokey Haakon. A pak přišli Nurni z lovu chobůtkovejch prasat a Rahem Al je svlík z kůže a jednu kůži musím ted' vézt na koni, protože prostě musím. Je zmokvalá a fakt jedovatě žlutá a myslím, že za pár dnů bude smrdět jako stará fusekle. Ale musím to brát jako to je, protože vopravdu musím. A můj kůň taky. Tak to je. Protože jsem vocas.

Asi z tý kůže v mejach zádech jsem měl v noci špatný spaní a dost hnusnej sen. Nejsem jedinej, ponivač na hnusný sny si Nurni už dlouho stěžujou, ale myslil jsem, že to bylo kvůliva černýmu svědomí. Já černý svědomí nemám a ted'ka jsem měl taky hnusnej sen, takže vo svědomí asi nepude. Pude jenom vo hnusnej sen. V tom snu jsem šel po louce a začalo chčít. A chčil zkrvlej rudej děšť a ta louka byla v oudolí a to oudolí se začalo rychle plnit tou rudou vodou. A ta voda stoupala, až jsem jí měl najednou u krku a pak i nad. A v tom hnusným snu jsem se utopil, asi jo, konec si nepamatuju. Celej vorosenej jsem s vzbudil a myslím, že jsem i řval.

Lstivej Jardan

Potkali jsme tlupu Lstivýho Jardana. Fakt se ten chlap takhle jmenoval a jeho tlupa po něm.